

СВОБОДЕНЪ ГРАЖДАНИНЪ

ОРГАНЪ НА ВАРНЕНСКОТО ЛИБЕРАЛНО БЮРО.

В. „Свободенъ Гражданинъ“ ще излиза единъ път въ седмицата: Среда. Цѣната му е за година 6 лева, а за половинъ година 3 лева въ прѣдплата. За странство, за една година 10 зл. лева, а за половинъ година 5 зл. лева. За обявления на първата страница се плаща прѣдплатено по 15 ст. на дума, на 2 и 3 стр. по 10 стот. на дума, а на четвърта страница по 3 ст. Всичко, което се отнася до вѣстника, испраща се до администрацията му въ г. Варна,

Единъ брой 15 стотинки.

Редакторъ: М. Паничерски.

Редакцията на вѣст. „Свободенъ Гражданинъ“ пожелава на абона-титѣ си най-честито прѣкарване новата 1897 година.

БОЖИЛЪ РАЙНОВЪ

нѣма може да приема посѣщениа на именния си день — 6 Януарий, защото ще отсъствува отъ града.

КАПИТАНЪ ЮРДАНЪ АВРААМОВЪ

нѣма да приеме посѣщениа на именния си день — 6 Януарий.

АДВОКАТЪ ДОБРИ ФИЛОВЪ,

бивши подпрѣдседател на Варненскій Окръженъ Сждъ, приема и записва въ какви дѣла прѣтъ всички сѣдилища въ Княжеството.

Писалище до Окръженъ Сждъ, домъ № 845.

Василь Ст. Загоровъ

нѣма да приема посѣщениа на именния си день.

Василь Дражевъ

на именния си день нѣма да приема визита.

Василь Коларовъ

не приема посѣщениа на 1-й Януарий.

Честитъ на всички приятели Новата година.

Помтозъ В. Барутъ.

1896 ГОДИНА.

Деведесетъ и шестата година е безнадежно болна! Слѣдъ нѣколко часа тя ще издъхне, ще се провали въ бездната. Вѣстникарска длъжностъ е да обадиш на бжджцето поколѣние отъ що умрѣ тая прочута по злочестинитѣ си и по консерваторскитѣ бѣснущавания година. Заразена отъ едно прѣсѣлено и по расчетъ кръщение и миропомазание на едно католическо дѣте (то не е дѣте, а Н. Ц. В. Прѣстолонаслѣдника) което да отбѣлѣжимъ, бѣше откупено съ 500,000 лева народна мжка, — тя не можъ да се поправи при венчкитѣ спасителни срѣдства и мѣрки, които ѝ се прѣдписвахъ отъ първитѣ дни на живота ѝ — 2-й Февруарий. Болестъта на 1896-а год. се сведе: бръснатъ или небръснатъ пошъ трѣбва да въспитава родоначалника на Българскитѣ царѣ. Последния взе върхъ и се затѣгна въ срѣдата на Българския Дворецъ съ великата си калугерщина, която не пада по-доу отъ католическата езуптищина. Деведесетъ и шестата година захванъ живота си ежщо като първа отъ срѣднитѣ вѣкове и биде такава, каквато онац, прѣзъ която Хенрихъ IV стоеше прѣдъ наескии

дворецъ и молеше прошка и благословение. Тя забрави, че Съединена България е православна и конституционна, която търси князь съ добри душеви качества, на какъвто ще да е той по своитѣ религиозни убѣждения. Тя се подигра съ Българския народъ, като го застави да тържествува и да се радва, че единъ Князь Борисъ се миропомазашъ отъ езархътъ Иосифъ въ при-сѣдствителство на руския генералъ Кутузовъ!... Тя подигра и себе си, като не зачете вѣковното робство, кървавитѣ револуции и великитѣ войни, които ѝ подготвихъ животъ въ Свободна България съ католическа династия. Тя се поведе по умътъ на нѣколко жадни за властъ твари и прие да ознаменува живота си съ миропомазанието на двѣгодишния Князь Борисъ и припознаването на негова татко — князь отъ евр. държави и православната Русия, макаръ и да си остава той „вѣрно чедо на Светѣшния Папа“. Тя остави зловѣщитѣ консерватори да се подигражатъ съ религиознитѣ чувства на народа. Народъ за позоръ на светото Православие!...

Второ по редъ важно събитие, което спомогна за развиването на болестъта на 1896 год. бѣше помпешето ни съ Русия и припознаването на Княза Фердинанда отъ великитѣ сили за редовенъ Князь на Конституционна България, т. е. замѣстникъ на блаженнопочившия Князь Александръ Батембергъ. И това събитие не по-малко усложни болестъта на годината и нанесе злочестини на политическия ни животъ, като ни смрази най-първо съ съединитѣ намъ държавници; турки Княза ни като Князь на България и Генералъ Губернаторъ на Источна Румелия, слѣдъ една побѣдоносна война и осемъ-годишния държавни бюджетъ съ стотини милиони лева и най-сетитѣ, това е най-оскърбителното, наложи на святицата Българска царска глава, която трѣбва да се украси съ короната на Крума, Асенин пр., едно червено парцалче — грозенъ споменъ за много-вѣково турско робуване. Независимо отъ това, припознаването станъ причина да се откриятъ користололюбивитѣ намѣрениа на Матуниката, която се бѣше скарала съ насъ самоза туй, че отстоявахме за ежцествуванието си, като самостоятелна единица на Балканския Полуостовъ. Прѣзъ тая година великата и православна Русия станъ кръстница на Княза Бориса, цѣлунъ „узурпатора и Австрийския Ставленикъ“ Католическия Князь Фердинанда и се гоцава съ „палача на мъченицитѣ за русската идея“. Зловѣща година! Неблагодарна отъ всички тия епохални дѣла, които станахъ въ сърдцето на България, намѣсто да възблагодари консерваторитѣ съ признатия князь и новопокръстенъ младець, ти имъ плесна единъ намаръ тутакси, слѣдъ екжпитѣ тържества, съ изборътъ на Драганъ Цанкова въ София за Паро-денъ Прѣдставителъ.

Тръгнъ признатия Князь да пжтува по чуждитѣ столици Започна най-напрѣдъ отъ столицата на славния сюзеренъ. Една голѣма свита отъ званъ и незванъ, въ която мѣстото на прочутия Д-ръ Станчевъ се заемаше отъ редактора на Прогрессъ г. Велчевъ, богато плащана съ дневни и пжтни, облизва турекитѣ сахани близо до 40 дни, до като изгледа прѣлеститѣ на Воеводата и се ушнѣхъ мошпорекитѣ

дрѣхи. О, то бѣ чудо велико! Народния гърбъ за дълго врѣме ще се прѣвива отъ станалитѣ въ Цариградъ разноеки, защото, до колкото се знае, даже и Княза е пжтувалъ на държавна смѣтка.

Отъ прѣсѣщанне и затѣстванне почти цѣлата свита артиста въ Цариградъ. Князътъ трѣгнъ за Петербургъ съ турски генерали, гдѣто му казахъ по поводъ на едно негово оплакване: „неможемъ да те приедемъ искрено, защото ти пжтувашъ съ рѣзани и перѣзани турци и защото оне ти не си показалъ никакви дѣла, които да задоволятъ нашия монархъ и да ни дадѣтъ да разберемъ, че се изгубва легитимното влияние на коварната Австрия“. Нѣщо повече: при коронацията Княза е заелъ мѣстото като адютантъ при Руския Царъ, а не като Държавенъ Глава. За въ другитѣ столици нѣма какво да споменуваме, защото охладняването отъ Сѣверъ се повиши толкова много, щото до като достигне до Виена намѣри максимума си. Въ София се завърнахъ странствующитѣ Хаджии съ двасаги кръстове, ордени, подарѣци, които иматъ да прѣдаватъ отъ родъ въ родъ за спомени на покойната 1896 год.

Прѣзъ тая 1896 год. днешното консерваторско правителство умъртви Освободителното дѣло, като не се побоя да впише въ Наказат. Законъ тежки наказания — съ окови и смъртъ — за тия, които се рѣшиятъ да пролѣятъ кръвта за свободата на поробенитѣ си братии. Това а най-голѣмия позоръ на 1896 год.!

Прѣзъ тая година се растури VIII-то Народно Събрание 5 дени до откриванне III-тата му сесия, макаръ и съставътъ му да бѣше въ болшинство отъ русофили и интелигентни сили, които бѣхъ готови за въ какви дѣла — по славни дори отъ тия, които има да се вършатъ за прѣдстоящата година.

Много общински съвѣти се растурихъ произволно, за да се подготви сполуката въ градскитѣ и прѣдставителски избори. За тѣхъ и до сега венчкитѣ почти български и чужди вѣстници още пишѣтъ. Тукъ не му е мѣстото да изброяваме венчки полицейски мѣрки: фалшификации, измами, подкупи, които консерваторитѣ употребихъ за избирание свои полицейски орждия.

Подиръ венчки тия славни и спогадни дѣла, които съставляватъ букета на консерваторското управление и подиръ святицата миропомазание, като нѣкои извѣхнали рози редѣтъ се сполучливитѣ назначения на дипломатическитѣ агенти, на министри Беневци и на бюрожо на Народното Събрание, нарѣчено отъ вѣстникитѣ полицейско, а отъ насъ дворцово.

България, съ такъва морални и материални удари поерѣщанъ 1897 година, която нѣма да падне по-долѣ отъ своята покойна посестрима, ако ти невразумнитѣ своитѣ синове да послѣдватъ примѣра на принопамятнитѣ ни герои: Раковски, Воевъ, Левски и др. Тѣмъ прѣди 20 години ти се ослони на своитѣ собствени сили и извоюва свободата си. Сега, ще стоиш ли съ стържати рѣцѣ, когато надъ главата ти огнь гори и чужди изроди играятъ самодивско хоро?...

Народе, направи си честита и свободна новата 1897 година!

Рицарь.

та и правдата.

„За жалост, истината не
къмъ богатство, и народътъ
дава нито амбасди, нито ка-
редри, нито пенсии“.

(J.—J. Rousseau).

Ние не познаваме нито у насъ, нито дру-
гадъ нѣкъдѣ нѣкоя личностъ съ такава противор-
вичива общественна дѣятелностъ, съ каквато г-нъ
Стоиловъ се е отличилъ. Въ това отношение той
е безподобенъ. Да извърши *днесъ* нѣщо и *утрѣ*
да осажда сжщото това нѣщо по официаленъ
начинъ, безъ всяко стѣснение, да малтретира
безбожно истината и безъ угризение на съ-
вѣстѣта да приписва публично своитѣ дѣла,
като опозорителни, като прѣстѣпни, на своитѣ
противници, и да се прѣдставлява съ йезуитска
прѣструвка прѣдъ свѣтътъ, че той е непрѣчас-
тенъ къмъ собственитѣ си дѣла — ето това е
характеристичната черта, съ която г-нъ Стои-
ловъ се е отличилъ въ политическата си дѣятел-
ностъ. Отъ собственитѣ си дѣла може да се
отрѣча само оня, който не уважава своето лично
„азъ“, който е лишенъ отъ чувството на честоло-
бие; а да се приписватъ тия дѣла отъ тѣхния авторъ
другиму и да се обвинява съ тѣхъ другигу —
това е недостойно, низко, осждително отъ вся-
кой правственъ кодексъ; то е плодъ на прѣстѣпни
инстинкти, то е дѣло на единъ ломбрововъ типъ...
Види се, г-нъ Стоиловъ мисли, че хората сж
лишени отъ всякава паметъ, че не сж способни
да държатъ смѣтка за неговитѣ дѣла; или самъ
той е лишенъ отъ паметъ и не е въ състояние *днесъ*
да помни вчерашнитѣ си дѣла; или пъкъ, вър-
оятно, понятията „сѣвъсть“ и „честъ“ липсватъ
въ неговия рѣчникъ. Другоиче не може да се
обясни подобно въчно малтретиране на исти-
ната и систематическо противорѣчие въ негова
та дѣятелностъ. Това негово противорѣчие е нѣщо
необикновено, или, по право, нѣщо ненормално
въ човѣшкитѣ дѣла; то е неопредѣляемо отъ
никакъвъ кодексъ, то е некачествимо.... Нѣ
да оставимъ разсжденията, да прѣвнимъ на
дѣлата.

* *

Ако г-нъ Стоиловъ има слаба паметъ, или
ако той никакъ ж нѣма, ние, като всѣкой обикно-
венъ човѣкъ, ж имаме и ще му наумимъ само
нѣкой фактовци и дѣла изъ неговата *широка*
общественна дѣятелностъ, та да не ни упрѣква
въ клевета (той много обича да се оплаква, че
го клеветилъ „безсѣвъстенъ оппозиционенъ пе-
чатъ“). Ще посочимъ само нѣкои отъ многото
негови противорѣчиви дѣла, за всичкитѣ не ни
позволява нито мѣстото нито врѣмето.

Въ уводна статия на в. „Миръ“, брой 325
отъ 1896, подъ заглавие „фалшива почва“, г-нъ
Стоиловъ като приписва на оппозиционнитѣ ше-
фове, всѣкому отдѣлно разнovidни «порочни
дѣла» изъ тѣхното минжло, за г-на Радославова
казва:

... „А ние помнимъ и знаемъ много ра-
боти, които не сж отъ естество да спечелѣтъ
на г-на Радославова и една непосредствена по-
пулярностъ. *Ние помнимъ страината 1887 г. съ*
нейнитѣ „Дружинки за себе си“ (к. н.).

Да, и ние помнимъ страината 1887 год. Нѣ
ако „дружинкитѣ за себе си“ съставляватъ нѣ-
какво пятно за г-на Радославова, то защо това
пятно да не е и ваше, г-нъ Стоиловъ! На ли
вие тогава бѣхте министръ на правосждието въ
кабинета на г-на Радославова и на ли вие въ
качество на такъвъ дѣйствахте за създава-
нието на сжщитѣ дружинки. Ние положително
знаемъ, че идеята за „дружинкитѣ“ е дадена
отъ вашия съмишленникъ г-нъ Начовичъ и че
вие сте били най горѣщия защитникъ на тая идея.

Да ви припомнимъ една сценичка, която
ви издава като таенъ „сопаджия“, въ която вие
се явявате, въ качеството си министръ на пра-
восждието, ратникъ за организацията на „дру-
жинкитѣ“. — Вие, г-нъ Стоиловъ, помните ва-
шия походъ за търсене *човѣшка Глава* за бъл-
гарската корона. Това бѣше прѣзъ 1887 год.
Вие търсехте *Главата* най много въ простран-
ната земля на лѣля Австрия. Тогава пѣмане
жельзнопѣтното съобщение мѣжду София и Виена
и вие бѣхте принудени да минавате прѣзъ единъ
крайдунавски градецъ. Минавайки веднѣжъ прѣзъ
градеца, въ една отъ стантѣ на хотелъ „Велю“,
когато при васъ е билъ градекия кметъ, являва

ви се на поклонение окръжния управителъ
(г-нъ Марко Марковъ, който е прототипъ на на-
шата консерваторщина и който и *днесъ* е та-
къвъ, даже на по-важенъ окръгъ). — „Г-нъ Упр-
вителю, що правите вие — гдѣ е вашата патри-
отическа дружина, защо и до сега не е съста-
вена? Какво, да не мислите да минете безъ дру-
жина?“ — сж били първитѣ ваши думи, съ които
вие, г-нъ Стоиловъ, сте посрѣщали окр. упра-
вителъ. Отъ тоя строгъ министерски виговоръ
г-нъ управителя сплелъ концитѣ и разтрѣперано
ви увѣрилъ: — „Трудижъ се, г-нъ министре, нѣ
безуспѣшно до сега. Причината е единъ сждия
тукашенъ, когото наскоро сте прѣмѣс-
тили тукъ отъ Руссе; нѣ ще се постаражъ все-
чески да се състави дружината“. — „Гледайте
да се състави ти непременно и единъ день по-
рано . . . България прѣживява кризисъ, какъвто
вие не сте въ състояние да прѣумѣте и дру-
жинитѣ сж повече отъ необходими А пъкъ за
сждията лесно е: пишете официално“
наставнически сте отговорили управителю, вие,
г-нъ Стоиловъ. — Да, тия думи сж ваши, г-нъ
Стоиловъ. Тѣ сж прѣдани безъ никакво измѣ-
нение и даже съ нѣкои непълнота отъ старъ
консерваторъ, който е присѣствовалъ при васъ
въ станта, на бесѣда. Вие ако сте забравили, ние
ви наумѣваме.

И така, „дружинитѣ сж повече отъ необ-
ходими“, г-нъ Стоиловъ, нѣ *тогава*, а *сега* тѣ сж
едно *позорно дѣло*, тѣ сж пятното на *сопаджи-
яка* и сж дѣло само на Радославова, а вие сте
чисти като светица . . .

* *

Да додемъ на друго противорѣчие, да ви-
димъ, друго изтъзание на истината отъ г-на
Стоилова. Да погледнемъ на миналото *поведение*
на г-на Стоилова върху най-важния общественъ
институтъ — свободата на печата. Въ това *по-
ведение* г-нъ Стоиловъ се рисува съ мрачнитѣ
бои на палача на свободната печатна мисль.

Всѣкому е извѣстенъ закона за печата отъ
сгамболовата епоха, всѣкой знае, че тоя законъ,
съставляваше единъ бичъ за свободата на печатно-
то слово. Не е никой забравилъ, че тоя законъ се
прѣдшествоваше отъ цензура. Знае се сжщо та-
ка, че автора на казания драконовски законъ е
г-нъ Стоиловъ. Съзнавайки невъзможността да
отрича своето авторство (защото неговия под-
писъ фигурира изподъ текста на проекта) г-нъ
Стоиловъ, наскоро слѣдъ 18 Май 1894 год., въ
политическата си рѣчь държана въ приморската
градина въ Варна, като се е видѣлъ принуденъ
отъ обстоятелствата да се оправдава, той се
самозобличилъ. Въ тая своя рѣчь той самъ пу-
блично е пловналъ на своето дѣло — закона за
печата — и се оправдавалъ съ нѣкакво си до-
бро желание да спаси свободната печатна ми-
сль отъ жельзнитѣ окови на Сгамболовата цен-
зура. И тукъ г-нъ Стоиловъ е заявилъ свойтъ
навикъ да плюва върху собствени свои дѣла
и да осажда за тѣхъ своитѣ противници. Ние
бѣхме единъ отъ непосредственитѣ слушатели
на рѣчта и помнимъ добръ, че г-нъ Стоиловъ
никакъ не се изчърви, когато произнасяше тия
думи. Той казваше въ рѣчта си че *Стамбуловъ*
наложилъ цензурата. Ние нѣмаме желание да
оправдаваме покойния Сгамболовъ; нѣ „всяка
коза за свой кракъ“, казва народната поговорка:
всеизвѣстно е, че цензурата на печата прѣзъ
1887 год. се наложи по постановление отъ ови
министерски съвѣтъ, въ който бѣхж членове ми-
нистри и г. г. Стоиловъ и Начевичъ. А тия по-
слѣднитѣ двама не само сж подписали диктатор-
ското постановление, нѣ сж били инициаторитѣ
за това постановление, то се е състояло по прѣд-
ложение на тѣхъ двамата. Това имъ се каза пу-
блично отъ Стамболова, а тѣ жбъ не обличж
да възразятъ нѣщо и мълчеливо го признажж за
истинско.

* *

Ние ще повторимъ, че не сме видѣли другъ
човѣкъ съ слаба паметъ като г-на Стоилова. Той
осажда свойтъ законъ за печата, признава, че
тоя законъ съставлява едно позорно дѣло и се
оправдава съ нѣкакво си доброжелание да осво-
боди печата отъ цензурата на Стамболова. До-
бръ, нѣ вий, г-нъ Стоиловъ, сте забравили ва-
шата ревниостна дѣятелностъ по приложението
на позорния вашъ законъ, въ качеството ви пакъ
на министръ на правосждието. Тая ваша дѣя-

телностъ ви рисува още по релѣфно и вашии
образъ изпѣква съ всичкото свое палачество на
печатната мисль. За доказателство ние ще сж
послужимъ пакъ съ вашия подписъ, съ ваши
официални документи. Нека читателя да види
какви пориви движѣтъ вашата душица. Ето
единъ вашъ документъ:

ОКРЪЖНА ТЕЛЕГРАММА

№ 2435.

Гр. София, 1-й Априлий 1888 год.

„До г. г. прѣдсѣдателитѣ и прокуроритѣ
„при Апелативнитѣ и Окръж. Сждилища.

„Върховний Кассационенъ Сждъ въ об-
„щото Събрание отъ 29 Мартъ 1888. вслѣдъ
„ствие *възбуждения отъ Министерството* (к. н.)
„въпросъ, е призналъ, че съгласно чл. чл.
„35 и 47 отъ Закона за печата, дѣлата по
„печата сж подсждни на окръжнитѣ сжди-
„лица като на първа инстанция, *безъ уча-*
„*стието на сждебни засѣдатели* (к. н.). Това
„се съобщава за свѣдѣние и ржководство“.

(подп.) Министръ Стоиловъ.

(Изъ „Сборникъ отъ окр. прѣдписания на
Министерството на Правосждието, кн. IV, офи-
циално издание“, стр. 39).

Мислимъ, че дълги коментарии сж излишни;
достатъченъ е крупния фактъ, че г-нъ Стоиловъ
е прѣдалъ съ бързината на телеграфа, за *свѣдѣ-
ние и ржководство* едно мракобѣсно кассационно
опредѣление противъ печатната мисль, безъ мо-
тивировката на това опредѣление (защото мо-
тивитѣ въ рѣшенията на нашии кассационенъ
сждъ изобщо сж много убѣдителни), *изгодайтъ*
ствовано отъ г-на Стоилова въ качеството му
министръ на прав сждието. Вие, г-нъ Стоиловъ,
сте докторъ на правнитѣ науки и разбирате, че
то справедливо се осажда още на прѣмето си,
като таково, което отминаяше по нечутъ начинъ
специално законодателско постановление (чл. 20
Допълн. къмъ Врѣм. Сжд. Правила). Вие знаете
важността и значението на института на сждеб-
нитѣ засѣдатели и въ свърѣменната доктрина
и въ практиката. За това, види се, въ качество-
то си сгамболовъ министръ на правосждието вие
отхвърлихте съ особена охота участието на
народний елементъ въ сждението дѣлата по печата.

Като станж дума за това учрѣждение —
Върх. Касс. Сждъ, нека кажемъ двѣ думи за
поведението на г-на Стоилова и спрѣмо него.
Като сгамболовъ министръ на правосждието, г-нъ
Стоиловъ упражнява върху съставтъ нрав-
ственъ натискъ за да издава опредѣления, съ
които отминая законитѣ, както е цитираното
по горѣ. Като адвокатъ въ „оппозиция“ на Стам-
болова, той обявява своето прѣзрѣние къмъ сж-
щия съставъ на сжщото учрѣждение: всѣкой
помни, че слѣдъ прочутото дѣло на дѣда Кли-
мента г-нъ Стоиловъ трѣбеше на всѣкадъ, че
се отказва да пледира прѣдъ Върх. Касс. Сждъ.
Като самостоятеленъ министръ слѣдъ 18 Май
1894, той повини сжщитѣ онии сждии отъ сж-
щото учрѣждение, които той прѣзираше като
рабѣщии. Само лишения отъ човѣшко досто-
инство може да върши подобни противорѣчия.

* *

Прочее нѣма нужда отъ необикновенъ умъ
за да се познае кой е г-нъ Стоиловъ. Едно въ-
плотено общественно противорѣчие, олицетворе-
ние на политическа безхарактерностъ, отчаянъ
противникъ на истината и честѣта, — ето нрав-
ственния неговъ портретъ, ето ви нашии „ри-
царъ на истината и народната правда“. И тая
личностъ *днесъ* държи и ржководи сждбнитѣ на
нашето отечество!

Трѣбваше да се задуши общественната съ-
въсть, нужно бѣ потѣпкванието на народния
суверенитетъ, изискваше се да зацарува кефѣтъ
на върломния чужденецъ, за да се държи кор-
милото на държавното управление съ години
отъ г-на Стоилова . . . Similis similibus gaudet . . .

Немировъ.

РЕЗОЛЮЦИЯ

Земена на митингѣтъ отъ Одринското
Прѣселенско Дружество „СТРАНДЖА“ въ
гр. Варна на 20-й Декемврий 1896 год.

Днесъ на 29-й Декемврий 1896 год., по покана
отъ Одринско-прѣселенското дружество „Странджа“ ний,
Варненскитѣ жители на брой 5000 състоящи отъ

преселеници изъ Одрински Вилаетъ, отъ Македония и отъ други стрлни изъ турекага империя, отъ мѣстни — Варненски — граждани и жители отъ другитѣ части на свободна България, се събрахме на *митингъ* и като послушахме ораторитѣ връхъ положението на Турция и участъта на живущитѣ въ нея наши еднородни, които самата турека власть, за отличие отъ господствующата турека нация, официално нарича *рай*; и

Като земахме прѣдъ видъ лошото положение на Християнскитѣ и другитѣ немюсюмански *народи* въ Турция, особено това на Македония и Одрински вилаетъ, положение, при което тия народи въ продължение на цѣли нѣтъ и повече вѣка сѣ принудени да плащатъ подъ страници петозанни — правителствени и физически звѣрства, да даватъ само данѣкъ и да живѣятъ въ *робство*!

Като земахме прѣдъ видъ, че турското владичество надъ християнскитѣ и други немюсюмански народности, въ всичкитѣ поробени отъ Турция страни и особено Балканскитѣ Полуостровъ (въ Одринскитѣ Вилаетъ и Македония) е едно неестествено, безъ традиции, безъ никакви естествени връзки съ подчиненитѣ *народи*, едно чуждо съвършено несправедливо за тия *народности* владичество;

Като земахме прѣдъ видъ, че отъ това владичество, базирано на грубиятъ деспотизмъ, на варварството и робството за подчиненитѣ *народи*, не може да се очаква друго освѣтъ гнетъ, мизерия, мжки, грабежи, разстрѣлвания, бѣснлки, клане и позоръ;

Като земахме прѣдъ видъ, че турското правителството не се грижи за поддигането културата на подчиненитѣ си *народности* и че то не само игнорира културното развитие, но и умнишлено му прѣчи, като се противопостави на цивилизацията и науката въ турската империя;

Като земахме прѣдъ видъ, че Европа еднакво съ насъ вижда и съзнава това толкова лошо положение на християнитѣ въ Критъ, Македония и Одринско и заради това еднакво съ насъ се интересува, щото Турция да въведе реформи въ владѣнията си;

Като земахме прѣдъ видъ, че ний исторически, логически и фактически сме се вече убѣдили, че никакви реформи не ще реформиратъ Турция, че никакви реформи не ще ѝ направятъ по згодна за животъ, покровителство и развитие на християнскитѣ и другитѣ съ свободенъ духъ подчинени ней народи; че никакви реформи не ще направятъ турцитѣ и турското правителство по малко жадни за кръвъ и за пари;

Като земахме прѣдъ видъ, че Турция никога фактически и искрено, сама, не ще да въведе каквито и да се реформи въ полза на подчиненитѣ и робски *народности*;

Като земахме прѣдъ видъ, че каквито и да сѣ реформи въ турция, ще бѣдѣтъ въведени само тогава; когато Европа употреби надъ нея физически — съ оръжие — насилие;

Като земахме прѣдъ видъ, отъ друга страна, че никакви палиативни реформи въ Турция, не ще умнротворятъ подчиненитѣ на Турция *Народности*, защото тенденцията въ развитието на съврѣменнитѣ общества и Народи, а слѣдователно и тая на подчиненитѣ на Турция *Народи*, е пълната автономия и независимостъта имъ;

Като земахме прѣдъ видъ, че сега при туй нѣмощно и безпеходно положение на Турция — банкрутирала морално, материално и финансово — е времето, когато Европа трѣбва и може да помогне на онеистенитѣ и робски подчинени на султана християнски народи;

Като земахме прѣдъ видъ, че, ако въ 1856 година Европа на Парижскитѣ конгресъ «призна за необходимо съществуващото на цѣлостъта на турската империя и запазването на тая цѣлостъ», то сега слѣдъ Сан-Стефано, слѣдъ Берлинскитѣ конгресъ, слѣдъ всѣтанята и кланята въ Македония, Одринско, Критъ и пр. когато Европа се увѣри, че Турция не желае да подобри положението на робитѣ си — поданици, и че тя е обърнала подчиненитѣ си страни на човѣшки касаници, е време, когато Европа трѣбва да признае, че «запазването цѣлостъта на турската империя» само за хатѣра на Султанъ Хамидъ, е вѣрно, не човѣшко и не справедливо.

Като земахме прѣдъ видъ, че Европейскитѣ ареопатъ трѣбва вече строго, сериозно, опрѣдѣлено, категорично и справедливо да се произнесе върху справедливитѣ искания за пълна автономия и независимостъ на поробенитѣ отъ Турция *Народи* и да признае че само упразднюването на Балканскитѣ Полуостровъ отъ Турция, само отетѣпването Македония на Македонцитѣ, Южна-Тракия (Одринскитѣ Вилаетъ) на Тракийцитѣ, Критъ — на Критянитѣ и пр. ще разрѣшитъ

окончателно Источниятъ въпросъ, колкото се касае до Турция; Като земахме прѣдъ видъ и прѣснитѣ случаи отъ варваризма на турската власть съ Родоскитѣ 29 затворници — Македонци и Тракийци, съ случитѣ въ Мустафа-паша. Гелиболъ, Лозенъ — градъ и пр. и съ затварянето въ Одринскитѣ зандани на увлестенитѣ и невинни Мустафа Пашански учители: Табаковъ и Чолаковъ (Киризовъ) и надарина Кирязъ Димитровъ, на които не само Българското правителство, но и Дипломатията трѣбва да помогне, като се загрижи за тѣхната участъ и направи постѣпки за тѣхното немедленно освобождение отъ затворитѣ.

РЪШИХМЕ:

1) Да се обърне вниманието на акредитиранитѣ Посланици на Великитѣ Сили при Високата-Порта, които сѣм патоварени и сега застѣватъ и работятъ върху въпроса за въвеждането реформи въ турската империя, чи Християнскитѣ и другитѣ робски на Турция народи особено Македонцитѣ и Тракийцитѣ, не чакатъ по други реформи отъ своята пълна автономия и независимостъ; че тия *Народи* считатъ за *измама* всѣкакви реформи, каквито Турция бу обѣщала и че тѣ нече се умнротворятъ, до като не извоюватъ пълната си политическа свобода, своята независимостъ и своето самоуправление.

2) Да се помолятъ тия посланици да рѣшатъ въпроса за въвеждането реформи въ Турция окончателно и въ смисълъ на ликвидирание турската империя въ завоеванитѣ ѝ и узурпирани области т. е. да се застави тя да неспраздни Балканскитѣ Полуостровъ и пр., като се отгѣли въ чисто мюсюманскитѣ си Азиатски области, като се оставятъ свободни и независими Южна-Тракия, Македония, Албания и пр.

3) Да се извѣстятъ акредитиранитѣ при Високата-Порта Посланици на Великитѣ Сили, че настоящата ни постѣпка прѣдъ тѣхъ, като постѣпка лѣгална, е последната, и че ако тя не се уважи *Народътъ* ни ще се счита свободенъ отъ всѣкакви мѣжду народни правителствени и юридически задѣлжения, и връхъ основа на *Законността на Революцията*, при невѣзможността на еволюцията, ще се счита за неотговоренъ за всичкитѣ демонстрации, които ще предприеме за довиването по насилственъ начинъ, човѣшкитѣ правдини, — политическа свобода и независимостъ — за заробенитѣ *Народи*.

4) Да се помоли Българското правителство да не пропуска случитѣ, които му се даватъ (както е тоя) да се застѣни най енергически (даже съ оръжие въ ръка) за правдинитѣ за свободата и независимостъта на поробенитѣ отъ Турция братски намъ *Народи*, като ятко върва и всѣкога рачита на помощта и поддржката на *Народа* въ освободѣната ни татковина, особено когато е за свободата и независимостъта на неосвободената.

5) Да се помолятъ както Българското правителство, така и акредитиранитѣ прѣдъ Високата Порта на Великитѣ сили посланици да се застѣнятъ най енергически за освобождението отъ затвора Родоскитѣ 29 мѣченици и Одринскитѣ затворници: Табаковъ Киризовъ и Кирязъ Димитровъ.

6) Унѣлномощава се бюрото на митинга заедно съ настоятелството на Друж. «Странджа» и граждани: *И. Драгулевъ, Д. Ралчевъ* и *К. Ринковъ* да подпишатъ тая резолюция и да и испратятъ:

а) До акредитиранитѣ въ Цариградъ при Високата Порта на Великитѣ сили Мосланици: Русскитѣ Френскитѣ, Английскитѣ, Германскитѣ, Австро-Унгарскитѣ и Италианскитѣ;

б) До Българското Правителство.

в) До свободолоубивитѣ и доистойни застѣпници за правдинитѣ на угнежаванитѣ *народи*: Графъ *Нинтсѣвъ* въ с. Петербургъ (Русия); Господинъ *Гладстонъ* въ Лондонъ (Англия) и Господинъ *Невилсонъ* въ Ц-градъ;

г) До Високата Порта за свѣденне; и

д) До всички по важни инострани вѣстници.

Прѣдседателъ на бюрото на митинга:

Капитанъ И. Кирилковъ.

Членове: *И. Джиовъ, Я. Филовъ.*

Настоятелството на Дружеството «Странджа»: Прѣдседателъ: *И. Драгулевъ* Подпрѣдседателъ *Капитанъ И. Кирилковъ, М. Говачевъ* Членов: *Гр. Миндзелъ Дило Стойковъ, Р. Поповъ, Гр. Петровъ, И. Стояковъ* Дѣловодителъ: *И. Тодоровъ.*

Пълномощници на гражданитѣ, съставляващи митинга: *И. Драгулевъ, Д. Ралчевъ, К. Ринковъ.*

ИЗЪ ЧУЖДИЯ ПЕЧАТЪ.

Отъ Цариградъ телеграфиратъ на Парижскитѣ вѣстникъ «Le Temps», че било вече издадено Султанското Ираде, съ което се признава Куновласитѣ въ Македония, като отдѣлна и самостоятелна народностъ и се припознаватъ официално избране Антимъ за Митрополитъ на Македонскитѣ власти, въпрѣки съпротивленията на Патриаршията. Това императорско Ираде било съобщено на управителя на Витолекитѣ вилаетъ Адбулъ Керимъ Паша, комуто сѣмъсврѣменно се заповѣдало да позволи за построяване на църква въ града на Трехово, гдѣто имало 98 влашки кѣщи.

— Св. Синодъ при Вселенската Патриаршия е отхвърлилъ исканнето на сѣрбекската депутация отъ Скопня, която се прѣдставила за да дѣйствува нивалидирането избора на Скопскитѣ грѣцки Митрополитъ Амвросий. Сѣмъсврѣменно депутацията подала за тая цѣль молба и до Турското Министерство на Исповѣданията, обаче Високата Порта се колебала да одоветвори пратенитѣ на Сѣрбитѣ въ Скопня, тѣй като отъ послѣдното прѣбройване, извършено по поводъ възникналия мѣжду грѣцитѣ и сѣрбитѣ Митрополитски въпросъ, се указало, че въ гр. Скопня имало 122 грѣцки кѣщи и 30 само сѣрбски.

СЕДМНЧНИ БЪЛЪЖКИ

ВЪТРЕШНИ.

— Прѣславскитѣ Народенъ Прѣдставителъ г. Краевъ пристигна въ града ни на 21 того отъ София и на другия денъ замина за Шуменъ, вѣдѣто ще прѣкара празникитѣ.

— Емигрантскитѣ въпросъ е разрѣшенъ. Всички офицери емигранти ще се възвѣрнатъ. Заедно съ тѣхъ се амнистирахъ и Стамбуловитѣ чиновници и другари, противъ които в. в. «Миръ и Прогресъ» постоянно викахъ Въ «Прогресъ» Велчевъ се възмущава отъ тая постѣпка на полицейското събрание и отъ страхъ да не го тегли Стойковъ за ухото, само съ едно антре-филце казва сѣрдитичко: «амнистирахъ се и другаритѣ на Стамбулова за политическитѣ прѣстѣпления, вършени отъ тѣхъ прѣвъ 8 годишното Стамбулово управление. Съ тая амнистия се тури край и на дѣлото на анкетнага парламентарна коммисия, което стоеше отъ една година безнадежно увиснало!» Хай горки Велчевъ! Какъ се бои да искаже всичко, което чувствува по тая амнистия. Врѣмена!

— Депутата на «пощенската хартия» Вълкановъ е отправилъ едно писмо на нашъ адресъ, напечатано въ 330 брой на в. «Миръ», съ което, по единъ чудноватъ начинъ се старае да докаже, че той ималъ влияние въ Новоселеката околия, съ 250 гласа срѣщу 410 на Якимъ Видовъ и забравя, че Вар. Постоянна Коммисия го назначи съ постановление за такъвъ. Ний не бихме се занимавали съ личности, които по милость се назначаватъ депутати, но, понеже сме взели за правило да не оставаме никому длѣжни, за туй ще кажемъ още няколко думѣ за тоя гесъ подишъ. Тържественно заявяваме, че той спечели и тия 250 гласа отъ Новоселеката околия само за това, че бѣше полицейскитѣ кандидатъ; дѣйствително безъ никакво съгласно говорене, че ако се неизбере за депутатъ, на другия денъ околийскитѣ началникъ ще испѣдѣтъ и найсетнѣ, хвалеше се, подиръ като го назначихъ депутатъ, че е гордостъ за него, гдѣто е назначенъ отъ постоянната коммисия за такъвъ, а не отъ полицията, защото коммисията била по близо до народа, отъ колкото полицията. Ако не е държалъ смѣтка за думитѣ си, ние сме готови да лепнемъ на челога му една сѣдебна присѣда, вѣдѣствие на което, каинимъ го да побѣрза съ даването ни подъ сѣдъ. Знаемъ, че сте узорени, г-нъ Вълкановъ, да направите това писмо, но не вѣдѣте си забрави думитѣ и положението и съобразявайте се съ истината, че полемиката не е за всѣки уста лѣжница, иначе, ще ни принудите да ви испараме карикатурни ризи на мѣданъ. Но напредъ гледайте да се оправдаете прѣдъ сънародникитѣ си Венедиктъ Поповъ и В. Папанчевъ, които си съставили

много лошо понятие за характера ви, защото било имъ донесено за всичките злословия, които сте отправяли за тяхнѣ адресъ. Баремъ на коякънъ стойте прѣдъ тия, които ви дадохъ депутатския мандатъ по милостъ!

— Полицейското събрание е распуснато за празниците до 15 Януарий, прѣзъ което време всичките прѣдставители ще получаватъ по 20 лева на день. Ваканцията ще трае тъкмо 25 лева — отъ 20 тога до 15 Януарий 1897 год. — Следователно, това распускане на Събранията ще коства на държавното съкровище тъкмо 3750 милиона, или 75000 лева. Да живѣе бранни човалъ урра!

Споредъ свѣдѣнията, които имаме, полковникъ Маринковъ, дивизионния командиръ въ София, се примѣсти въ Видинъ само за туй, че не е далъ войската подъ расположение на полицията въ деня на изборитъ.

— Обръщаме вниманието на надлѣжните власти върху следующето: Споредъ свѣдѣнията, които имаме, на работницитъ въ карьеритъ, срѣщу дневния имъ трудъ, прѣдприемача на пристанището е плащалъ наполеона отъ 106 гроша, когато има курсъ 102.

— Професорътъ (?) на Висшето училище въ София, г-нъ В. Цоневъ, ни извѣстява, че се зарекълъ да чете за напредъ политически вѣстници (оппозиционнитъ на ли? Р.) и моли да не му се испраща вече вѣстника ни. Достойно чедо на „Самоотхвърления!“ Професоръ по бъл. филология! — а не иска да слѣди за развитието на езика, книжницата и пресата ни! Огвореното писмо на тоя поканикъ (очистенъ) отъ политика професоръ е отъ четире реда и съдържа три непростими граматически погрѣшки, а именно: вмѣсто молиж — „моля“, четж — „чета“ и занепрѣдъ — „за напредъ“. То се пази въ редакцията ни и младитъ гимназисти, както и г. г. учителитъ, който той ревизира, лани прѣзъ време на испититъ, могатъ да го прочетатъ всѣка срѣда и Свѣбота, слѣдъ пладнѣ.

— За да бжде по нагледно какъ отъ България наистина ще стане Белгия и до колко свободата, при която станахъ послѣднитъ избори, високо подига цѣната на свободнитъ учреждения, съ каквито се наслаждава страната ни, помѣстиме финансовото положение на окръжнитъ комисии прѣзъ 1897 год. споредъ официалнитъ свѣдѣния, публикувани въ държавния вѣстникъ № 241, 242 и 243 отъ 1896 год.

Окръжия	Приходи	Расходи	Денгитъ
1. Сливенско	12150	12150	0
2. Трънско	40614	74322	33705
3. Бургаско	143630	197310	53680
4. Кюстендилско	83314	93539	10225
5. Търновско	127200	103208	23992
6. Ломско	87148	112270	25122
7. Пловдивско	211173	259865	48692
8. Врачанско	199435	227648	28193
9. Пазарнишко	81190	167400	86209
10. Варненско	102262	347238	244976
11. Ловчанско	234038	241350	7291
12. Сливенско	212795	176231	36564
13. Видинско	77198	117461	40262
14. Разградско	122550	12330	750
15. Свищовско	200340	160965	39376
16. Т. Пазарджикско	147850	171326	23476
17. Севлиевско	117750	276949	159199
18. Ст. Загорско	342219	358360	16141
19. Шуменско	88936	50115032	24096
20. Русенско	210660	303608	92846
21. Софийско	115100	274898	59798

*) 39375 — излизатъ.

— Поздравяваме населението на Козлуджанската Сѣдебна Околия съ закриванieto на мировото имъ сѣдилище. Полицейското ни събрание тамъ е намѣрило да направи икономия! Прихода въ това сѣдилище надминаваше расхода, но консерваторитъ търсѣтъ по всѣки начинъ да увеличаватъ приходитъ и безцѣлно да ги израсходватъ. Параграфа за орденитъ е увеличенъ съ още 3000 лева, защото трѣбва да се възнаградятъ съ орденъ всички, отлѣчивши се по градскитъ и депутатски избори, чиновници. Никой отъ Варненскитъ депутатаи не обявилъ жѣлъ по закриванieto на това мирово сѣдилище. Аелж и иматъ право да не възразяватъ нищо на исканieto на министра, защото неговата позиция ги испрати въ Събраниято. Нека сега се

червятъ прѣдъ населението: Околийския ни Началникъ, Земледѣлческия ни касперъ и всички полицейски чиновници, които възлагахъ населението въ агитацията си, че ако избережъ полицейскитъ натрапници, ще блаженствуватъ! Ще се повърнемъ по това.

М Б С Т Н И.

Нашия сътрудникъ г. Б. Райновъ ще държи политическа рѣчь въ гр. Добричъ на 7 й вдуний, за която цѣль тия дни заминава.

— Г. Г. Полицейскитъ ни избраници Жековъ и Бобчевски останали въ София да прѣкаржтъ празниците. Научаваме се, че г. Сговловъ, по случай на новата година, щѣлъ да имъ прикачи по единъ орденъ. Бобчевски билъ поканилъ и Вълканова да остане тамъ, та може да изхода тайствува и за него нѣкое орденче, но той му отговорилъ, че неговия подарѣкъ: харизматическо му депутатския мандатъ отъ Ново-Селската Околия, е прѣдоставенъ за тази година.

— Санитарнитъ власти въ града ни много небръжно си изпълняватъ длѣжността. Ужасна мръсотия има по кафенетата, банитъ, госпилицитъ и пр. Въ Аджемското кафене, гдѣто нѣма ни каква вентилация, събиратъ се по 100—150 души и отъ вони, не може да се влиза вътрѣ. Нестига това, ами да видите на какво чисто мѣсто се държи водата за пиеие и кѣдъ се вари кафето! Скандалъ! Ами банитъ ни! Отказваме се да опашемъ нечистотията имъ! Ужъ и ние имаме санитарни власти!

— На 29 й тога, по инициативата на дружеството „Странджа“, въ града ни се държа митингъ до градската градина. При стечение на доста граждани, се взема резолюция, която печатаме въ вѣстника си. Полицията, въ лицето на н. д. градоначалника, поиска да испоплаши гражданитъ, защото се събирали не на опредѣленото мѣсто отъ неж, но не успѣ. Слѣдъ митинга биде арестуванъ единъ отъ ораторитъ.

Писмо отъ града

(Извлѣчение).

Врѣменно женското благотворително дружество „Майка“ рѣши да се погрижи за настаняването на подхвърлени дѣца, за които общинското управление отпуща достатъчно материални сръдства. Не можемъ да не похвалимъ това дѣло на благотворителното дружество, което само съ такива челолюбивни работи ще може да отговори на назначението си. Нѣ както въ всѣка благородна и челолюбива постѣпка се намиратъ гниени противници, тѣй сѣщо и това рѣшение на нашето женско дружество се видѣло на божемъ благородни госпожи, които ужъ ратува за емансипацията на жената, а въ сѣщность прѣнебъгватъ своитъ прями длѣжности и грижи, като майки, сестри и пр. за неосществимо. Жалното е, че госпожи, които иматъ претенцията да минаватъ за умни и да се туржтъ на чело на всѣка работа, която изисква салтанатъ, указватъ противодѣйствиетъ на тие челолюбивни рѣшения само за туй, че не се изплатило това каквото тя рекла“. Таквасъ е и нашата госпожа прѣсѣдателка, жена на чуждоподанни окръженъ лекаръ въ града ни. Озлобена, зацо да не се послуша, тя ходи въ кметството да интригува противъ рѣшението на дружеството да се настанятъ 11 малки сирачета, свика извънрѣдни събрания на дружеството отъ свои съмишленици (?) и се старае да отмѣни по всѣкакъвъ начинъ това дружествено рѣшение на общото събрание. И знайте ли защо прави това г жа прѣсѣдателката? Защото тя мисли (а може би и духоветъ ѣ казватъ б. р.) че женското дружество „Майка“ нѣмало за цѣль да се грижи за сиротопиталище, въ което да се отгледватъ бѣднитъ и [нещастни дѣтица, а трѣбвало да се направи салонъ, въ който да се изучаватъ европейскитъ танци споредъ прѣведеното най-ново ръководство за тия танци отъ Д. Панайотовъ. Ний мислимъ, че такова едно поведеніе отъ страна на г-жа прѣсѣдателката спрямо единъ челолюбивъ въпросъ никакъ не прави честь на почетната г-жа, която, колкото и убѣдена да е въ несполучката на това благородно прѣдприятие, по-добрь щѣше да направи, ако се отерапеше и никакъ не прѣчеше на дѣлото“.

За сега толкова.

Една членка.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 18001

Гр. Варна. 23 Декември 1896 г.

Подписанный Членъ на Варненский Окр. сѣдъ и дѣловодитель по несостоятельности на Варненский торговецъ Хаския Данонъ, съгласно чл. 170 отъ торговецъ законъ, призовавамъ всичкитъ кредитори да се явятъ въ засѣдателната зала на сѣщия сѣдъ, на 8 Януарий 1897 год., въ 9 часа прѣдъ пладнѣ, за съставяние списъкъ на познатитъ кредитори по сѣщата несостоятельность и избирание новъ синдикатъ.

Членъ-Дѣловодитель: ГЕОРГИЙ ЯНТОВСКИЙ.

Отъ Сѣдеб. Пристави при Варн. Окр. Сѣдъ

ОБЯВЛЕНИЯ

№ 5974.

За удовлетворение иска на варненецъ Атанасъ Фурунджиянъ отъ Петра Атанасовъ по непълнителния листъ № 3190 издаденъ отъ Варненский Окр. Сѣдъ, обявямъ, че ще произведа втора публична продажъ, съгласно чл. чл. 1009, 1021, 1025 отъ Гражд. Сѣдопроизводство на следующитъ отлѣтнически имоти: къща отъ три отлѣлни сгради, подъ една има дюкянъ. Първа цѣна 2500 л.; половинна отъ единъ камѣтъ воденица — 3000 л.; нива 23 дек. — 138 л.; нива 20 дек. — 120 л.; нива 24 дек. — 144 л.; нива 16 дек. — 96 л.; нива 23 дек. — 184 л.; нива 30 дек. — 180 л.; нива 22 дек. — 177 л.; нива 25 дек. — 200 л.; нива 20 дек. — 200 л.; нива 8 дек. — 48 л.; нива 4 дек. — 29 л.; лозе 6 дек. — 320 л.; лозе 3 дек. — 93 л.; половинна отъ нива 80 дек. — 400 лева.

Всичкитъ имоти се намиратъ въ и около Николаевка. Продажбата ще произведа въ канцеларията на сѣд. приставство. Желаящитъ да купятъ нѣкой отъ имотитъ нека се явятъ.

Варна, 2 Декември 1896 год.

Пом. Сѣд. Приставъ: Кутевъ.

3—71—2

№ 3416.

Въ допълнение на обявлението ми подъ № 3074 отъ 20-й Октомври т. г., публикувано трикратно въ „Държавенъ Вѣстникъ“, брой 258 отъ 23 миналий м цъ, съ настоящето си съобщавамъ на интересующитъ се, че съобразно чл. чл. 1021, 1025 и 1020 отъ Гражданското Сѣдопроизводство публичната продажба на долуозначения недвижимъ имотъ ще почне отъ 9 този мѣсець, ще продължава до 9 Януарий 1897 година год., часа до 5 вечерята, и въ десетъ дневенъ срокъ съ пвора наддавание 5%, а именно: Къщата въ Варна IV участъкъ подъ № 1235 между сѣсѣди: Сава Деневъ, Панайотъ Пенковъ и отъ двѣ страни нѣтъ, построена на два етажъ, въ горний — двѣ стаи, едно салонче, въ дълний — една стая и катойче, построена на около 60 кв. метра, отъ дървено тухленъ материалъ, покривъ керемиденъ съ дворъ около 160 кв. метра.

Помѣнатата къща е ипотекана на Братия А. Паница срѣщу заемъ 1200 лева и други разности. Първоначална цѣна 2000 лева, въ като е втора продажба ще почне отъ ипотечния заемъ.

Желаящитъ да взематъ участие въ търгътъ могатъ да прѣглеждатъ книгата по продажбата всѣки присѣственъ день и часъ въ канцеларията ми.

Варна, 9 Декември 1896 год.

и. Сѣд. Приставъ: Н. Т. Новаковъ.

3—72—2

№ 3502.

За удовлетворение искътъ на Анелъ Ов. Апеловъ, отъ Хасанъ Ахмедовъ Бабаоглу изъ Варна, по непълнителния листъ подъ № 2028, издаденъ отъ III Варненский Мировий Сѣдия, за 280 лева и др. лихви и разности, обявямъ на интересующитъ се, че съобразно чл. чл. 1004, 2021 и 1025 отъ Гражданското Сѣдопроизводство слѣдъ двѣ недѣли отъ послѣдното трикратно публикуване настоящето ми въ вѣстникъ „Свободенъ Гражданинъ“, публичната продажба на долуозначеното лозе, ще почне и продължава 31 день, и въ десетъ дневенъ срокъ съ наддавание 5%, а именно: Едно лозе отъ единъ увратъ въ Варненскитъ лозя мѣстность „Сръдия Коварджа“ при сѣсѣди: Гарабетъ Симониянъ Петръ Янакиджикоглу, Лазаръ Кировъ и Анелъ Ов. Апеловъ, първоначална цѣна 150 лева.

Желаящитъ да взематъ участие въ търгътъ могатъ да прѣглеждатъ книгата по продажбата всѣки присѣственъ день и часъ въ канцеларията ми,

Варна, 12 Декември 1896 год.

3—73—2

и. Сѣд. Приставъ: Н. Т. Новаковъ.

(ПОДАРЪКЪ ЗА 1897 ГОД.).

ПАМЕТНИКЪ НА „МОДЕРНАТА ЕПОХА“.

Ваше свѣтѣйшество,
Трудни врѣмена настѣжихъ за Българското Княжество и мрачни дни — за българската династия.
Въ врѣмето на тѣзи горчивини единъ вѣрещъ синъ на свѣтата Римокатолическа църква се обръща къмъ неограничната мъдростъ на Ваше Свѣтѣйшество съ една скромна молба за утѣшеніе и съвѣтъ.

Ваше свѣтѣйшество,
Волята на цѣлий български народъ е щото Наслѣдника на Българското Княжество съ достоинство да пренадѣлжи въ бъдеще къмъ православната вѣра. Ваше свѣтѣйшество, проникнатъ отъ вѣчно неизблжимитъ истини на наслѣдената отъ монтѣ праотци религия чувствувамъ сърдечно кръвоизлияние, като си помисля, че ще трѣбва да прѣдамъ първородния си синъ на православната вѣра. Нѣма нѣро и уега които би могли да изразятъ мъченията, на които бѣхъ жденъ да прѣнеса отъ вжрѣшната борба съ само себѣ си. Порастиамъ и вѣнчаванъ въ догмѣ и обрядитъ на монтѣ религия, сега съмъ принуденъ да жертвувамъ на отечественния олтаръ най-доброто завѣщаніе, което бихъ могълъ да остави на сина си — религията на монтѣ прѣдци. Кой може да разбере монтѣ скръби, ако самъ не е ги изживявалъ? Сърдцето ми се кръвоизлива, нѣ вѣрвамъ, че нещелювамъ най-тѣжката си длъжностъ, като прѣдавамъ Првотронаслѣдника сина си Борисъ на народната църква.

Безпрѣдѣлната мъдростъ и прѣдпазливостъ на В. Свѣтѣйшество не ще осъди тая моя постѣпка. Мога ли да постана азъ друго? Осемъ години се опитвахъ да отстраня отъ Българскій княжески тронъ опасността за промѣненіето на религията. Покрыщеніи на княза Бориса, който е още отъ едно дѣте безъ съзнание, ще умротовори вѣлнитъ на народното желаніе и България сигурно ще бѣде запазена за католическия Кобургскій домъ.

Князь Борисъ не ще ли остане въ своето сърдце, вѣчно, при всякакви врѣмена и обстоятелства, вѣренъ синъ на онази църква, въ която неговитѣ бащи сѣ се молили, и отъ която той е получилъ първото си благословение?

Българскій тронъ има пужда днесъ повече отъ всякога отъ една народна подпора, която се памира въ единството на религията между првотронаслѣдника и народа. Това е една проходница фаза, и когато, тронътъ на кобуриши се консолидира и цусне необходимитъ поправки въ народа, тогава кой ще може въ България да въсприимателствува на принца или на князь Бориса да се поврне пакъ въ праотческата си вѣра? Историята вече отбѣлжвала няколко подобни случаи.

Въ рѣшитѣ на В. Свѣтѣйшество е да запазите България за католицизма, като дадете съгласеніе си за прѣминуваніето на княза Бориса въ православното.

Съмъ на В. Свѣтѣйшество и на свѣтата римокатолическа църква вѣрно прѣдано чадѣ:

Фердинандъ I-й.

II.

Бургазскія в. „Борецъ“ е напечаталъ слѣдната записка на принца Фердинанда до Стамболова:

„Les Evêques
„Iv. Evstr. Guéchoff
„D-re S. Danef
„M. Sarafoff
„D-re Molloff
„Je vais l'expulsion de ces canailles.

Ferdinand“.

На български прѣведена тая историческа записка гласи:

„Владичитѣ
„Ив. Ев. Гешовъ
„Д-ръ С. Даневъ
„М. Сарафовъ
„Д-ръ Молловъ

„Азъ искамъ изгнанието на тия мерзавци.
Фердинандъ.“

III.

ТЕЛЕГРАММА

получена въ София отъ Господина Министра Прѣдсѣдателя и испратена отъ него до Варненското Кметство за разгласяване:

„Подъ впечатлението на дълбоката ужасъ и на естественното негодувание, което Ме потресе при получаваніето извѣстнето за подлото покушение, извършено върху г. Стамболова, и за смъртѣта на тогава, който е държалъ едно толкова значително мѣсто въ лѣтописитѣ на нашата история, Азъ, като искахъ въ съгласеніе съ Васъ и като Васъ да забравя прѣдъ първата неговъ гробъ недоразумѣнията, които Ме бѣха раздѣляли отъ него, съгласно за Мой дългъ да направя на отпачния мъртвецъ достойни почести за неговитѣ заслуги като прѣдложихъ едно народно погребеніе на г. Свѣтѣйшество тия Мои лоялни благословитѣ, непримѣрното повѣденіе на едно сѣмъ скръбъ на което разбихъ“

читамъ, печуваниѣ хули отправени противъ Мене и Мойѣ Свѣтѣйшество отъ страна на партизанитѣ на покойни, клѣветническото безчестіе на които нѣма да се унижа да некарамъ на яве, безподобнитѣ нападения на които Азъ и Вие сме изложени въ Европа отъ злонамѣреностѣта на единитѣ и на заслѣпеностѣта на другитѣ, Ми налагатъ дълга да Ви посвѣтувамъ да си въздржате отъ всяко участие на погрѣбеніето на бившия Министръ-Прѣдсѣдатель.

Азъ очаквамъ, че тѣлуваніето на това рѣшеніе, за което самъ скръбѣя, ще даде новъ поводъ на противникитѣ да Ни обвинятъ съ хули, но Азъ намирамъ, че това рѣшеніе, което обстоятелствата Ни налагатъ е единственното достойно за честѣта на Господаря и на Неговитѣ Министри прѣдъ(?) Народа, който е възложилъ на Тѣхъ своето довѣріе. Напълно и повече отъ всякога солидаренъ съ Монтѣ просвѣтени и вѣрни Свѣтѣйшество, стойността на които добръ познавамъ, гордъ да нося съ тѣхъ тежкия товаръ на подозрѣнія и неправди, черпачи спѣла отъ правотата на една свободолубива и просвѣтена политика, — Азъ чакамъ съ хладнокрѣвие укрѣпаваніето на бурята, като съмъ увѣренъ, че Моето правителство ще пенѣли до край дълга си, ще намѣри и ще накаже по единъ прѣмѣренъ начинъ убийцитѣ на починалия Стамболовъ.“

ФЕРДИНАНДЪ.

IV.

Търновскій Князь.

Въ „Колонскій“ вѣстникъ (брой 966, 10 Октомв. н. г.) е печатана една статія, подъ заглавие: „Борис или Асенъ“, въ която се оборава изложението на неизвѣстния авторъ на брошурата, написана на нѣмски, и издадена въ Лаипцигъ, за която бѣхме съобщили въ единъ отъ минжлитѣ броеве на вѣстника. За любопытство на читателитѣ си извличамъ слѣдующий разговоръ мѣжду Княза и Стамболова: „когато Князь Фердинандъ искаше да даде на първороденъ си синъ титлата Князь Търновски, съобщилъ това на Стамболова. „Господарю“, отговорилъ първи му министръ „избрете друга пѣвоя титла, на пр. Балкански Князь, Тракийски Князь, Мизийски Графъ — каквото желаете; само не Князь Търновски!“ — Князь Фердинандъ: „трудно ми се вижда възразеніето Ви. Кажете ми основанието, защо не трѣбва да назова сина си Князь Търновски? Не звучи ли тая титла добръ?“ — Стамболовъ: „Противъ, тя звучи много добръ, но азъ Ви моля, избрете друга пѣвоя!“ — Князь Фердинандъ: „Вий възбуждайте любонитѣтвото ми; кажете ми мотива за това!“ — Стамболовъ (важно): „помѣте настоявате да знаете това, добръ, да ви кажа... защото (засмѣхъ) има вече единъ Князь Търновски!“ — Князь Фердинандъ: „Ха, какво казвате! Имало вече Князь Търновски! Гдѣ е той? Кой е той? Ха!“ — Стамболовъ: „Той е сина на графа — Хартенау-Крумъ Асенъ!“ — Князь Фердинандъ: „Ха, това ми казвате, това ми казвате сега! Обиеете! Некамъ да зная, какъ съмъ другъ...“ — Стамболовъ: „Господарю, не съмъ говорилъ за това, защото сме имали други грижи; защото не е имало причина, защото не съмъ прѣдполагалъ, че оевѣнъ на Крумъ Асена, ще да се дава титлата Князь Търновски и на други князь. Но нѣма по-лесно пѣвко тукъ! Парѣчетѣ првотронаслѣдника Prince des Balcaus“, и тая титла е хубава! Князь фердинандъ: „по нинкой начинъ! Само моя синъ трѣба да се казва Търновски Князь! Обиеете ми, какъ се е дало това име на сина на графъ Хартенау!“ — Стамболовъ: „Князь Александъръ се отказа отъ прѣстола, вѣдѣствие телеграммата на Царя и вѣдѣствие на поддржката на другитѣ сили, слѣдъ като българскій народъ и войската му го повърнаха съ триумфъ въ София. Слѣдъ като назначеното регентство и министерскій съвѣтъ, признаха рѣшеніето на Княза за окончателно, рѣшихме да молимъ отивающия се Князь, за награда на вѣрскитѣ му съ нашата земя да приеме въ частний животъ титлата на Търновски Князь. Това постановленіе сме прогокопирали, а сѣщо и писемно поднесли на Княза. Нѣма никакво съмнѣніе въ това.“ — Князь Фердинандъ: „а какъ е отговорилъ мой прѣдшественникъ?“ — Стамболовъ: „той се усмихна печално и отказа тая титла за себѣ си. По наша молба той ѣ пріе, но за своя мѣжки наслѣдникъ. Ето цѣлата история. За туй графъ Крумъ Асенъ Хартенау е сѣщо Князь Търновски!“ — Князь Фердинандъ: „Никого! Ще да има само единъ Търновски Князь! Той ще бѣде моя синъ! Чувате ли ме?“ — Стамболовъ: „както некате, Господарю. Но онуй рѣшеніе на регентството и на Министерскій Съвѣтъ не може да не съществуватъ!“

V.

За поддржаніе дворцитѣ въ София, Евкениградъ (чегъ Саврово) и Руссе, за постройка къмъ тѣхъ и за поддржаніе и донѣшеніе мебелитѣ имъ 250000 лева (§ 8 глава V отъ Бюджета на М-то за обществ. сгради, пачицата и съобщеніята за 1897 год.)

Царската листа на Петѣво Царско Височество Българскій Князь 1.000.000 лева (§ 1 отъ Бюджета за 1897 год.)

За канцеларията на Н. Ц. В., за пжтешествия, командировки, телеграмми, освѣтление и отопление двореца и поправи мебели 300.000 лева (§ 2 отъ сѣщитъ бюджетъ).

За купуване на ордени 60.000 лева (§ 3 сѣщитъ бюджетъ).

§ § 19 и 20 отъ Бюджета на Фин. М-во, за градината на Руссенскія дворецъ особно 6.600.

VI.

ЗАПИСКА.

Отъ София.

Телеграмма.

11/9/94 ч. 9 м. 37.

Бърза.

Враца.

Начал. Ст.

Моля съобщете на г. Окр. Управителъ да се яви тая минута на апарата по заповѣдъ на Министра-Президента.

Саввовъ.

Врачанскій Окр. Управителъ се явява и пита, на апарата, кой е тамъ; отговори му се:

„Тукъ г-нъ М-ръ Президентъ. Бѣлосл. Окол. Началникъ ми съобщава, че Симидовъ агитира за кандидатурата на Драганъ Цанкова. Сѣщото пѣщо потвърждава и Бобошевски, както и Петко Катрановъ, който прѣдставя, че въ Орѣхово е билъ кандидатиранъ Людвѣсто Горбановъ, съобщете Ст. Саввову. Азъ считамъ васъ на първо мѣсто за отговорелъ за тоя резултатъ, защото вий най-много спомогнахте за достиганіето му. Съобщете Ст. Саввову Симидову и Вълчеву, че азъ считамъ тѣхните дѣйствіе въ тоя случай за измѣна на даденото слово. Споразумѣйте се съ приятелитѣ, както и съ Окол. Началникъ въ Рахово кандидатури и в. Слатина за да се запазятъ установенитѣ вече да се парализиратъ измамливитѣ дѣйствіа. Обръщамъ ви сериозното внимание и ви повтарямъ, че вие ще бѣдете отговорни за резултата. Нѣмамъ друго.“

Слѣдъ малко (телеграфистътъ въ бързотевницата не е отбѣлжилъ частѣтъ и минутата) апаратътъ обажда на Окр. Управителъ, който постоянно сѣди тамъ:

„Тукъ г-нъ Министръ. Прочетохъ всичкитѣ ви записки, земете всичкитѣ мѣрки за да се парализира избора на Цанкова. Прѣдъ видъ измѣната на Цанковитѣ и на безчестния начинъ на дѣйствіе, можете, като послѣдне сръдство, да прибѣгнете къмъ растурияне. Трѣбва да се дѣйствува, обаче осторожно, безъ да се прави никакъвъ скандлъ и безъ насилие, въ краенъ случай можете да распоредите за растриваніето на избора, нѣ безъ насилие и никакъвъ скандлъ. Явете Окол. Нач. въ Бѣла Слатина и ме дръжете въ теченіето на избора.“

Слѣдъ малко апаратътъ прѣдава послѣдната дума:

Г-нъ министръ казва: „по свѣдѣніята, които пріеяхъ, селата свършили да гласоподаватъ и остава сега Слатина, която била противъ Цанкова, въ тоизъ случай най-доброто ще бѣде Окол. Нач. да распрати по селата, които сѣ гласоподавали и като се захване прѣброиваніето на гласовѣтъ, ако се види, че Цанковата кандидатура прѣдолѣй, нѣкои наши приятели отъ Слатина или самото бюро може чръзъ угасване свѣщитѣ или взиманіе списѣцитѣ да направя избора да не се състои. Въ случай на несполука, считамъ васъ за отговоренъ.“

И вѣдѣствие тия заповѣди на г. министра-президента администрацията направила надѣжнитѣ распорѣждания за осуетиваніето избора на г. Д. Цанкова, както се вижда отъ слѣдующитѣ телеграмми на Бѣло-Слатинскій Окол. Началникъ до Врачан. Окр. Управителъ:

ЗАПИСКА.

Отъ Б.-Слатина.

Телеграмма.

11/IX 11 ч. 45 м.

Пріеелъ: Младеновъ.

Окр. Управителъ Вратца.

Повече отъ селата сѣ гласоподавали вече. Мѣрки да се взематъ късно е вече. Силно сѣ настроили назелснито, ако се взематъ рѣшителни мѣрки отъ насъ, ще произведе скандлъ. Статковъ и Георгиевъ заявихъ нѣма да отклонатъ агитираніето си отъ Цанкова. Моля по-скорошни распорѣждания, да взема ли рѣшителни мѣрки за да се развали избора. Друго сръдство нѣма.

Начал. Стаменовъ.

ЗАПИСКА.

Отъ Б.-Слатина.

Телеграмма.

11/IX (б. не отбѣлзанъ часа).

Пріеелъ: (б. не се четѣ).

Окр. Управителъ.

Гласоподаваніето е вече на свършване, понеже всичкитѣ села се прѣдихъ. Чакамъ само опредѣленіа часъ. Вѣнчки мѣрки взети.

Начал. Стаменовъ.

ЗАПИСКИ.

Телеграмма бърза.

(б. нѣма отбѣлзано ни ча. ни донѣ).

Окр. Управителъ.

Има подготвени хора да спуснат бюлетини при отваряне кутинтъ и послѣ да разграбятъ и кутинтъ и бюлетини. Можъ ли да задържа водителитъ, именно Статковъ, Георгиевъ и други, до гдѣто се свърши това, подъ арестъ, за да не би да произведатъ скандали.

Начал. Стаменовъ.

ЗАПИСКА.

Отъ В.-Слатина.

Телеграма:

11/IX 6 ч. 2 м.

Прислѣ: Динчикова.

Враца Окр. Управителю.

Пласнодаването се прекрати точно 5 часа. Почна се проверяване бюлетини. Мърки взети, всичко е секретно.

Начал. Стаменовъ.

Сега прочетете и слѣдующия разговоръ по аппарата станалъ на другия денъ 12 Септ. между В.-Слат. Окол. Нач. и Вратч. Окржж. Управителъ, и ще си представите ясно представлението за разиграваната трагикомедия въ В.-Слатина на 11 Септември 1894 г.

В.-Слат. Окол. Началникъ: «Пред. и (б. пропуснато) съ 3—4 файтона идатъ съ скъсанитъ книжа въ Вратча».

Вр. Окр. Упр.: «Какво направи по заповѣдта на прокурора, арестова ли някого и кого? Има ли съмнѣние върху полицията?»

Окол. Начал.: «Арестовани нѣма, нѣ е имало и състави се актъ и се води слѣдетвие».

Вр. Окр. Упр.: «Какъ актъ се състави и какво слѣдетвие се води?»

В. Окр. Нач.: само това че при (б. пропуснато) на стражаритъ за (б. забвѣжанъ? думата не се чете ясно) ужъ билъ единъ стр. съск. списъка; за тия, които сж нападнали и за единъ билъ Василь Циколчовъ по главата съ багетъ».

Вр. Окр. Упр.: «Понада ли въ тия хора нѣкои отъ твоитъ върни и съ колко души има работа?»

В. Окол. Нач.: «Противъ тѣхъ нищо нѣма. Бюрото като се прѣнало и повторно се събрало та той (прѣдседателя) съставилъ актъ противъ другитъ».

VII.

Въ Казанлъкъ спорѣдъ добититъ ми тая минута свѣдения Клубътъ е остановилъ окончателно кандидатуритъ на Вазова, Христова и Бояджиева. Папазоглу, Ив. Кировъ, Онуфри Седмакомъ и др. отъ чорбаджийската партия увѣрили Окол. Нач., че тѣ ще подържатъ тая легла. Клубътъ върва на тия увѣрения. Турцитъ, които иматъ претенции за свой кандидатъ Шефкетъ Бей отъ Ст.-Загора казаха ми че ще се присѣдинятъ на Клуба. Бозвелпиевъ съ своитъ социалисти кандидати, е ималъ друга листа. Него утрѣ градеки съвѣтъ щелъ да го блямира и въ тоя случай въпросътъ по разтурването Казанлъшки градъ съвѣтъ се уравнива. Папазоглу и др. заявили на Началника да се по бърка съ разтурването му. Стоковъ давалъ кандидатурата си въ всички листи. Убѣждавалъ турцитъ, че тѣ буготви се боели да го подкрѣпятъ явно. Неговитъ акции се подигнали малко отъ обетостелството, гдѣто и два мата, Мир. еднин въ тоя градъ, по негово ходатайство сж едининъ отчисленъ, а другия прѣместенъ и на мѣстото имъ назначени нѣкои си Конринковъ и Яковлевъ негови партизани. Последний като бивши Мир. еднин е билъ отчисленъ по злоупотребление на прав. нари, а първий е слѣзъ привърженикъ на Милева, ако има възможностъ да се оставятъ първитъ пакъ на мѣстата си, ще бжде отъ голъма полза и за гражданитъ и за правителството, защото сж честни хора и опитни еднин, и ще способствува това имъ оставяне за обединение на гражданитъ и селотавянито имъ около листата на клуба. Въ Казанлъкъ ако може да се върва на искренностита на Папазоглу и др. прокарането листата на клуба може да се сматра, като сигорно, при венчно че отъ една седмица пасамъ по исканнето на Стокова всички гр. стражари и старши и младши се смѣнили по външа заповѣдъ до Гор. Исп. Стоевъ, който самъ сега е отишълъ въ Казанлъкъ да агитира. Самъ М-ръ Тончевъ съ денеша отъ Сейменъ и Пловдивъ отчисли двама опитни честни гор. старши и зачѣни съ пройдохи, така също назначилъ по партизански съображения за Мир. еднин въ Сейменъ бивши помощ. кметъ Ив. П. Коевъ тоже сълѣзъ превърженикъ на Милева и има грозно минало. Въ другитъ околии на окржа положението е същото. За Чирпанъ юнсаха отъ тукашния комендантъ още една рота зойска, тѣй като отъ находящата се тамъ рота сж уловени 60 души, та останали само 32 души, които сж недостатъчни за запазване порѣдка въ тоя градъ. Има оплаквания, че Началника явно подкрѣпвалъ билитъ, утрѣ ще му приидатъ още веднѣжъ денешната 3и денеша.

— Имали още друго?

— Друго още нѣма, освѣнъ ще прибавя че рѣбва да се прибѣрза съ утвърдението на 3

селски избора, кметовѣтъ на които сж оппозиция и сж попаднали по жребие въ бюрото. Утрѣ телеграфически ще прѣдставямъ на утвърждение избранитъ съвѣтници отъ тия три села, за да могатъ да се избѣржъ кметове, та да измѣстимъ първитъ отъ бюрото. Повече нѣма що да ви доложамъ.

— Постановлението, което сте ми пратили за казанлъшки градъ съвѣтъ въ полза на разтурването ли е, и ако е, указали ли сте лицата за тричленна коммисия?

— Постановлението е за не разтурване на съвѣта, и по тая причина лица за 3 членна коммисия не сж показани. Ако блямирането на Бозвелпиева уравни въпроса, тѣй като той е камъкъ прѣтикание, то не ще има нужда отъ тричленна коммисия. Ако ли това се не случи, то телегр. ще направя прѣрѣканне по чл. 82 отъ закона за окр. съвѣти и ще посоча лица за тая коммисия. Моето мнѣние е, да се не бута съвѣта, нѣ ако утрѣ добия свѣдения отъ Началника, че Папазоглу и другаритъ му нипратъ за това, то ще побързамъ, тѣй като днесъ тѣ сами сж заявили че може да се поотложатъ разтурването му.

— Азъ мисля че ще бжде най-полѣзно и правилно да се прѣвѣжати още утрѣ къмъ разтурването на съвѣта, това ще умени положението.

— Азъ се боя да не направимъ съ това по-голъмо развѣвление и да дадемъ Стокову възможностъ да изиграе ролята си, понеже той на два пакъ е читалъ Началника, да ли е посѣдвало нѣщо за разтурването му. Отъ друга страна венчки казанлъшки прѣдставители при окр. коммисия заявили, че разтурването му е опасно, ако и да го желаятъ нѣкои отъ прѣвѣрженицитъ на Нар. Партия, даже и нѣкои членове отъ клуба. Ще позвикамъ Началника и ще му прѣпорѣчамъ да сондира още веднажъ, какъ стоп работата и утрѣ ще мога да ви дамъ окончателенъ отговоръ.

— Ще чакамъ вашитъ телеграфически донесения. Друго нѣма.

— Сбогомъ, легка нощъ!

VIII.

София, Министру президенту Стоилову.

Our Loftcha friend simprore that their town counsel should be dissolved immediatly they are sure they will Тръгвамъ утрѣ заранъ за София прѣзъ Карлово.

М-ръ Гешевъ.

Ловчанскитъ ни приятели молятъ щото градски имъ съвѣтъ да бжде разтуренъ *немедленто*. Тѣ сж *сигурни*, че ще могатъ да Тръгвамъ утрѣ и пр.

М-ръ Гешевъ.

Конфиденциална телеграма (Окржжна) по акциза. София 12 Январий 1895 г.

Окржжному Управителю, лично.

„Съобщете устно на подвѣдомствениитъ Ви административни и финансови чиновници, да не пристѣжатъ никога къмъ прѣдирѣвания на скрити стоки подлѣжащи на акцизъ, въ случай откриванне такъва, прѣди да получатъ Вашето разрѣшение, което ще имъ давате само *следъ като земете съгласието ми*“ № 413.

Министръ Гешевъ.

IX.

Частно. Да ми се повѣрне.

София, 31 Октомври 1888 год.

Господине Управителю!

Неразбранщината на нѣкои управители на нашитъ митници е изтожила нѣкои търговци да се упропастятъ. Когато има формално запрѣщение да се внасятъ зеленчуци отъ странство, има оправители, които сж насърдавали хората да контрактиратъ такива зеленчуци за въ България. Такъвъ е случая съ 62,000 оки картофи донесени отъ Австрия въ Руссе. Тия картофи трѣбва или да се приематъ въ България и да се наруши издаденото запрѣщение, а въ тоя случай да имаме на главата си и рекламациитъ на всичкитъ ония, на които не се е дозволило да донесжтъ зеленчуци, или да се отблѣснатъ и да се причини на невиннитъ хора една загуба отъ хиляди лева, сир. да се опростятъ съвършенно. Понеже едното е лошо и другото, не остава какво друго да се прави освѣнъ да се натоварятъ тия картофи отъ Русенското пристанище подъ прѣдлогъ, че ще се изнесжтъ, и да се *стогарятъ скрито*, но съ Ваше знание на нѣкои малка скеля между Руссе и Тутраканъ, отъ гдѣто да се прѣнесжтъ безъ забава нѣгдѣ на вжтрѣ. Това ще бжде *подъ Ваше ръководство*

и *твърдѣ тайно*, а на търговеца ще обявите, че ако злоупотрѣби съ това снисхождение, което се прави и раскаже на когото и да било, *стоката му ще се конфискува като контрабанда и той ще се накаже. Като прочетете това писмо и исцѣлите неговото съдържание, ще ми го върните заедно съ Вашия отговоръ.*

(под.) Министръ Г. Начовичъ.

X.

София. Телеграма отъ 3 Май 1895 г.

„Министру Правосѣднето, копие М-ру Вжтр. Дѣла и Прокурору Анжел. Сждъ“.

„При внасяната ревизия, която направихъ на мѣстний полицейский затворъ днесъ, намѣрихъ тринадесетъ годишния Александъръ Георгиевъ отъ Видинъ задържанъ безъ постановление отъ сѣд. власть отъ 29-й м. Априлий, краката му оковани въ желѣза и рѣцѣтъ му вързани за краката съ въже, за да стоп постоянно свѣтъ, съставенный по случая актъ и вещественнитъ доказателства прѣдадохъ слѣдователю. № 1091.

Прокуроръ: Д-ръ Хр. Танчевъ.

XI.

„Ловечъ, Радкоолу, копие Великому. — Поздравлявамъ Ви съ *тържественната и славна победа по изборитъ*. Да живѣятъ любителитъ на мирѣтъ и свободата. До виждане Вгорникъ“.

М-ръ Стоиловъ.

Слѣдва телеграма на управителя Зуйбарова, че удържалъ побѣда въ деня на изборитъ.

XII.

ОКРЖЖНО,

До Окржжнитъ Управители.

Телеграфнитъ станции сж получили заповѣди да прѣдставжтъ на околийскитъ началници и окр. управители прѣписи отъ всичкитъ телеграмми, които ще постѣжжтъ утрѣ (17 Ноември) за прѣдаване на Н. Ц. Височество княза, министритъ и други власти и които сдържатъ оплаквания по изборитъ. Управителитъ и началницитъ сж натоварватъ щомъ получатъ отъ станциитъ прѣписи отъ такива телеграмми да даватъ веднага телеграфически нуждитъ по тѣхъ обяснения на лицата, до които сж адресирани самитъ телеграмми. Тая телеграма съобщете на околийскитъ началници и пр. № 4716.

Министръ: Веневъ.

XIII.

УКАЗЪ

№ 289.

НИЙ ФЕРДИНАНДЪ I-й

съ Божия милость и Народна воля
Княаъ на България.

По прѣдложенето на Нанния Прѣдседателъ на Министерския Съвѣтъ и Министръ на Вжтрѣшнитъ Работи, направено Намъ съ доклада му отъ 10 Октомври т. г. подъ № 4079, съгласно чл. чл. 136 и 137 отъ Конституцията, чл. 4 отъ избирателния законъ и рѣшенето на Министерския Съвѣтъ отъ 10 Октомври т. г.

ПОСТАНОВИХМЕ И ПОСТАПОВЯВАМЕ:

I. Да распустинемъ VIII-то Обикновенно Народоо Събрание;

II. Да се свикатъ избирателетъ въ Княжеството на 17 Ноември т. г. за да избератъ прѣдставители за IX-то Обикновенно Народно Събрание, и

III. Исполнението на настоящия указъ възлагаме на Нанния Прѣдседателъ на Министерския Съвѣтъ и Министръ на Вжтрѣшнитъ Работи, Издаденъ въ Нанния Дворецъ въ Столица София на 10 Октомври 1896 година.

На първообразното съ собственната на Негово Царско Височество рѣка написано

„ФЕРДИНАНДЪ“

Приподписалъ Прѣдседателъ на Министерския Съвѣтъ и Министръ на Вжтрѣшнитъ Работи,
Д-ръ К. Стоиловъ.

XIV.

ЗАВѢЛЪЖКА.

Много съжеляваме, че нѣмахме подъ расположението махзарѣтъ на лжесѣдинитѣ, сега самоотхвърлени и проевѣтени съвѣтници на Н. Ц. Височество, — както и патриотическата рѣчь на Князь Фердинандъ къмъ Македонската депутация, въ която рѣчь Българския Князь въ Българския царскъ Дворецъ въ Столица София произнесжтъ думитъ: „Султанското благоволение не е пачерано още“ и нарѣче многострадалната Македония — турски вельетъ. Обаче, запазваме си правото да ги прѣдадемъ като допълнение къмъ слѣдующитъ броеве на вѣстника ни.